ΤΩ͂ ΑΥ̓ΤΩ͂ ΜΗΝῚ ΜΑΐΟΥ, ΙΕ'.

ΤΟΥ͂ ὉΣΙΟΥ ΚΑῚ ΘΕΟΦΟ΄ΡΟΥ ΠΑΤΡΟ͂Σ ἩΜΩ͂Ν

ΠΑΧΩΜΙΟΥ.

Οὗτος ὁ θαυμάσιος ἐγεννήθη εἰς τὴν Θηβαΐδα τῆς Αἰγύπτου ἀπὸ γονεῖς Ἕλληνας, καθὼς καὶ ἀπὸ τὸ ἄχρηστον γίνεται τὸ εὔχρηστον, ἀπὸ τὰς ἀκάνθας τὸ τριαντάφυλλον, καὶ ἐκ τῶν ἀνόσμων τὸ εὐωδέστατον. Εὑρίσκετο λοιπὸν τὸ παιδίον τῶν γονέων ὑποτασσόμενον, καὶ ἐπροσκύνα ἐν ἀγνοίᾳ τὰ εἴδωλα. οἵτινες ἀπῆλθον ποτὲ εἰς τὸ εἰδωλεῖον, νὰ προσφέρουν τὴν μιαρὰν θυσίαν τοῖς δαίμοσιν, ἔχοντες εἰς τὴν συνοδίαν τους τὸν Παχώμιον. καὶ καθὼς ἐπλησίασαν εἰς τὸ ἀνίερον ἱερὸν, ἐφώναξεν ὁ θεραπευτὴς τῶν δαιμόνων, ὡς δαιμονιζόμενος λέγωντας. Διώξατε ἀπὸ τὸν ναὸν τὸν ἐχθρὸν τῶν θεῶν. Ἄλλην φορὰν πάλιν τοῦ ἔδωσαν ἀπὸ τὸ εἰδωλόθυτον αἷμα, καὶ τὸ ἐξέρασεν ὅλον. Καθὼς αὐτὸς τὰ ἐδιηγᾶτο ὅταν ἔγινε καλόγηρος, λέγωντας καὶ ταῦτα. Ὅτι οἱ δαίμονες δὲν ἔχουν τὸ προορατικὸν χάρισμα, ἀμὴ ὡς πονηροὶ, καὶ δεινοὶ γνωρίζουσι τὸ ἦθος, καὶ τὴν διάθεσιν ποῦ κλίνει, ἀπὸ τὰ πρῶτα κινήματα, καὶ ὅταν ἴδωσι τῆς ψυχῆς τὸ ἄπλαστον, καὶ μισοπόνηρον, ὡς πονηροὶ προλέγουσι τὸ ἐσόμενον. Ὅταν δὲ ἔφθασεν ὁ νέος εἰς τὸν εἰκοστὸν χρόνον τῆς ἡλικίας του τὸν ἔγραψαν στρατιώτην. Ὅτι τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἐκάθισε Βασιλεὺς ὁ μέγας Κωνσταντῖνος. Ὅθεν ἔχωντας χρείαν ἀπὸ λαὸν πολὺν διὰ τοὺς δυσσεβεῖς τυράννους, ἔγραψαν εἰς τὴν στρατείαν τὰ παλικάρια. Λοιπὸν ἐκεῖνοι ὁποῦ ἔγραφαν τοὺς Αἰγυπτίους, ἐπῆρασι καὶ τὸν Παχώμιον μὲ τοὺς ἄλλους ὡς ἐπιτήδειον, καὶ παγαίνοντες εἰς μίαν χώραν τῆς Θήρας, τοὺς νεολέκτους τοὺς ἐφυλάκωσαν, διὰ νὰ μὴ φύγουν τινὲς, κατὰ τὴν συνήθειαν. Τὴν νύκτα γοῦν ἐπήγασιν οἱ φιλόχριστοι χριστιανοὶ, ὡς φιλόξενοι εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἔδωσαν τροφὰς τῶν ξένων ἐκείνων στρατιωτῶν, διὰ νὰ μὴν ἔχουν στενοχωρίαν τινὰ εἰς τὸ δεσμωτήριον. Ὁ δὲ Παχώμιος θαυμάσας τὸ μεταδοτικὸν τῶν ἀνδρῶν, καὶ φιλεύσπλαγχνον, ἠρώτησε τοὺς παρόντας. Τί ἄνθρωποι ἦσαν ἐκεῖνοι, εἰς τὴν ἐλεημοσύνην τοσοῦτον πρόθυμοι; Καὶ ἀκούσας ὅτι ἦσαν χριστιανοὶ, ἠρώτησε πάλιν. Πόθεν οὕτως ὀνομάζονται, καὶ διατί ἦσαν εὔσπλαγχνοι; Τοῦ εἴπασι, πῶς πιστεύουν εἰς τὸν Χριστόν· ὅστις τοὺς ἔταξε νὰ τοὺς δώσῃ εἰς τὸν μέλλοντα αἰῶνα ἑκατονταπλασίως ὅσα δώσουν ἐδῶ εἰς ξένους, καὶ πτωχοὺς δι᾽ ἀγάπην του. Αὐτοὶ οἱ λόγοι ἔγιναν ὡς κέντροι, καὶ ἀρχὴ ὠδῖνος τοῦ θείου πόθου πρὸς τὸν Παχώμιον. Ὅστις θαυμάζει μὲν τὸ μεγαλόψυχον τῆς χριστιανικῆς πίστεως, φωτίζεται δὲ τὴν διάνοιαν, ἀγαλλιαθεὶς τῷ πνεύματι, καὶ παγαίνοντας εἰς τὸ ἡσυχαστικώτερον μέρος τῆς φυλακῆς, ἐσήκωσεν ἀπάνω τὰς χεῖρας, καὶ ὄμματα, καὶ ἔκαμε προσευχὴν πρὸς τὸν Θεὸν ἐκεῖνον, ὁποῦ δὲν ἐγνώριζε. λέγων·